

кането на своя другаръ радостно залая. Като се смѣеше тя каза:

— Е, добръ, нека тъй да бжде, пращайте го въ училището.

— Тѣ излѣзоха. Черньо съ радостенъ лай се хвърли къмъ тѣхъ и започна да ближе ржцѣтъ на Петърчо. Учителката стоеше до прозореца и слушаше, какъ Петърчо говореше:

— Е, Черньо, азъ братко, съмъ ученикъ. Ти нѣма вече да дохаждашъ съ мене.

Когато Петърчо се яви на другия день въ училището, съпроводенъ отъ своятъ вѣренъ Черньо ученицитѣ го посрѣщнаха съ смѣхъ и подигравки.

— Гледайте го, гледайте какъвъ великанъ; цѣлъ Крали-Марко! И куче съ него! Я гледайте какво куче! Ха-ха-ха!

Петърчо не обръщаше внимание на тѣзи закачки и само подсмърчаше. Но учителката се застъпи за него.

— Не го обиждайте! — извика тя на присмѣхулицитѣ. — Грѣхъ е да обиждаме малкитѣ.

Учителката постави Петърча на първи чинъ. Слѣдъ това единъ ученикъ отъ горнитѣ отдѣления прочете молитвата и учението се започна. Голѣмитѣ ученици рѣшаваха задачи, а малкитѣ учеха букви и Петърчо заедно съ тѣхъ пѣеше тихичко: „а-а-а м-м-а-а-а“. А задъ про-